

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Skalické a soudců Mgr. Dagmar Bastlové a Mgr. Bc. Aleše Klempy v právní věci

žalobce: **J.D.**, narozený XXXXX
bytem XXXXX
zastoupený advokátem Mgr. Vítem Elederem
sídlem Údolní 408/52, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **J.T.**, IČO: XXXXX
sídlem XXXXX

o 233 532,47 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 13. června 2019, č. j. 53 C 124/2018-97,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadených výrocích I. a III. **potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku ve výši 23 038,40 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Víta Eledera.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem soud prvního stupně žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 233 532,47 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z uvedené částky od 25.4.2017 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), řízení v části týkající se úroku z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 233 532,47 Kč od 10.3.2017 do 24.4.2017 k částečnému zpětvzetí žaloby zastavil (výrok II.) a žalovanému uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 69 636 Kč k rukám jeho zástupce (výrok II.). Soud prvního stupně vyhověl nároku žalobce na náhradu za škodu spočívající v náhradě za náklady řízení, které musel žalobce uhradit protistraně a žalovanému na základě neúspěchu ve sporu u Okresního soudu Brno – venkov pod sp. zn. 7 C 207/2012, v němž jej žalovaný zastupoval jako advokát. Žalobce podle názoru soudu prvního stupně v řízení prokázal tvrzené pochybení žalovaného spočívající ve skutečnosti, že jako advokát žalobce neupozornil na šestiměsíční lhůtu od převzetí k vytknutí vady věci podle § 599 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Již v okamžiku, kdy žalovaný v původním řízení, F.V., poukázal ve vyjádření k žalobě na citované zákonné ustanovení s tím, že žalobce uplatnil nárok z odpovědnosti za vady věci až po 11 měsících, a uplatnil námitku promlčení, si žalovaný jako advokát žalobce musel být vědom příslušné důkazní povinnosti a poučit žalobce o nutnosti navrhnout důkazy k prokázání vytknutí vady v zákonem stanovené lhůtě. Bez uvedeného pochybení žalovaného by žalobci nevznikly náklady, jejichž náhradu uplatňuje v nynějším řízení.
2. Výroky I. a III. rozsudku napadl žalovaný odvoláním z důvodů podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Za nesprávné považuje zjištění, že neupozornil žalobce na právní úpravu § 599 zákona č. 40/1964 Sb. Z vyjádření žalobce při vzájemných konzultacích vyplývalo, že jeho nárok je oprávněný. Proto byl zpracován znalecký posudek a podána žaloba. Je-li uváděno, že soud vyzýval žalobce ke sdělení právně významných skutečností a k označení důkazů, tato povinnost byla splněna a přesto, že soud prvního stupně žalobě nevyhověl, bylo podáno odvolání, na základě něhož byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení s tím, že nebylo jednoznačně prokázáno, že by byla splněna prekluzivní lhůta k uplatnění práva z odpovědnosti za vady. Na základě uvedeného nechal soud prvního stupně vypracovat znalecký posudek Ing. Jiřím Brázdou. Žalobce však nepředložil dostatečné důkazy ke splnění všech podmínek uplatnění práva k odpovědnosti za vady žalované strany a žaloba byla opětovně zamítnuta. Blanketní odvolání žalobce nebylo po dohodě se žalobcem doplněno, čímž došlo k jeho odmítnutí. Žalovaný odmítá jakékoli pochybení, nemůže klientovi ručit za úspěch ve sporu. Také pojišťovna žalovaného se přiklonila na jeho stranu s tím, že k jeho pochybení nedošlo a proto nevstupovala do nynějšího řízení. Soud prvního stupně se nevypořádal se skutečností, že žalobce v původním řízení vypověděl, že u žalovaného V. na podzim 2011 telefonicky vytkl vady prodávané věci s tím, že žádal o slevu z kupní ceny, což uvedený žalovaný popřel. Na základě toho žalobce v původním řízení neunesl důkazní břemeno k tvrzení o včasném vytknutí vad. S ohledem na tvrzení žalobce o vytknutí vad je pochopitelné, že žalovaný považoval jeho nárok za stále existující a neprekludovaný. Skutečnost, že žalobce nebyl schopen v původním řízení prokázat, že vady vytkl žalovanému V. již na podzim 2011, nelze klást k tíži žalovanému. Právní zastoupení klienta dle zákona o advokacii je třeba posuzovat tak, že advokát není objektivně odpovědný za výsledek sporu. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně jej změnil tak, že se žaloba v celém rozsahu zamítá.
3. Žalobce ve vyjádření k odvolání navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného. Podle žalobce žalovaný lhůty podle ustanovení § 599 obč. zák. nesprávně vykládal a sám byl přesvědčen, že jsou dodrženy. Je třeba rozlišovat situaci, kdy úspěch ve věci je závislý na důkazní situaci a kdy je výsledek sporu zřejmý (je vymáhán neexistující nárok). Žalobce by bezpochyby původní spor nevedl, kdyby měl o prekluzi nároku informaci. Na citacích tvrzení žalovaného učiněných v podáních žalovaného jakého zástupce žalobce v původním sporu žalobce dokládá, že žalovaný si nebyl zániku nároku vědom, tudíž o něm nemohl žalobce informovat. Chyba Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Remešová.

žalovaného nespočívala v neunesení důkazního břemene ohledně vytknutí vad, ale v nesprávném pochopení textu zákona o počátku běhu prekluzivní lhůty. Žalovaný zpětně použil na svoji obranu výpověď žalobce u soudu prvního stupně, v níž žalobce přiznal telefonní rozhovor se žalovaným V. s tvrzením, že vady byly vytknuty včas, jen neunesl důkazní břemeno, že se tak stalo. Z původního řízení je zřejmé, že žalovaný se ani přes námitky protistrany nepokoušel dodržení lhůty k vytknutí vad prokazovat. Žalovaný měl žalobce poučit o nekvalifikovaném způsobu tvrzeného vytknutí vady a o riziku spojeném s neúspěchem tohoto důkazního prostředku, zejména, jestliže tuto skutečnost namítala žalovaná strana. Žalovaného však možnost prekluze nároku žalobce nenapadla a nevěnoval jí pozornost. V řízení před soudem prvního stupně byl proveden důkaz svědeckou výpovědí, jímž bylo prokázáno, že po vynesení rozsudku v původním řízení žalovaný sdělil žalobci hlavní příčinu neúspěchu v řízení a konfrontoval též žalovaného, jenž chybu uznal. Před soudem však svoji chybu popřel, což žalovaný přičítá stanovisku pojišťovny žalovaného se před soudem účinně bránit. Právní názor pojišťovny ohledně nedůvodnosti nároku žalobce považuje žalobce za neobjektivní, vedený snahou hájit vlastní zájmy.

4. Odvolací soud poté, co zjistil, že odvolání žalovaného bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), k tomu oprávněnou osobou (§ 201 o. s. ř.), jsou uplatněny zákonné odvolací důvody [§ 205 odst. 2 písm. e), g) o. s. ř.], přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v mezích uplatněných odvolacích důvodů, jakož i řízení jemu předcházející, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
5. Podle názoru odvolacího soudu učinil soud prvního stupně odpovídající závěry o skutkovém stavu a na základě nich i správné právní závěry.
6. Předmětem řízení je nárok žalobce na zaplacení částky ve výši 233 532,47 Kč s příslušenstvím žalovaným, které se domáhal z titulu nároku na náhradu za jím vynaložené náklady řízení v řízení vedeném u Okresního soudu Brno-venkov pod sp. zn. pod sp. zn. 7 C 207/2012. V uvedeném řízení se domáhal zaplacení částky 594 046 Kč s příslušenstvím odpovídající snížení kupní ceny nemovitostí v k. ú. XXXXX, za niž je žalobce zakoupil od žalovaného F. V. (pro přehlednost dále též jen jako „původní žalovaný“). Tuto částku žalobce uplatňoval z titulu dodatečně zjištěných skrytých vad na uvedených nemovitostech. Žalobce tvrdí, že byl v uvedeném řízení neúspěšný v důsledku pochybení žalovaného, který jej zastupoval jako advokát a neupozornil jej na prekluzivní šestiměsíční lhůtu od převzetí věci, v níž je nutné vytknout vady ve smyslu § 599 zákona č. 40/1964 Sb. občanský zákoník tak, aby nezaniklo právo kupujícího domáhat se nároku z odpovědnosti za vady u soudu. Žaloba byla v celém rozsahu zamítnuta pro neunesení důkazního břemene k prokázání včasného vytknutí vad a žalobci byla uložena povinnost nahradit náklady řízení původního žalovaného ve výši 152 026,47 Kč, soudní poplatky za řízení před soudem prvního stupně a za odvolací řízení ve výši 2 x 29 703 Kč, náklady státu za znalečné a svědecké ve výši 8 058,09 Kč, přeplatek ze zálohy na znalečné ve výši 1 941, 91 Kč a náklady za zastoupení žalobce žalovaným ve výši 12 100 Kč. Nárok žalobce tudíž spočívá v náhradě za škodu způsobenou žalobci jako klientovi z titulu odpovědnosti advokáta v souvislosti s výkonem advokacie žalovaným v uvedené věci.
7. Právní základ tohoto nároku je dán § 16 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen ZoA), *podle něhož je advokát povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta, kdy pokyny klienta není advokát vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stavovským předpisem, o čemž je povinen klienta přiměřeně poučit a podle něhož je advokát při výkonu advokacie povinen jednat čestně a svědomitě*. Odpovědnost advokáta samotnou pak upravuje § 24 odst. 1 ZoA, podle něhož *advokát odpovídá klientovi za újmu, kterou mu způsobil v souvislosti s výkonem advokacie*.
8. Úprava odpovědnosti advokáta za škodu je bez zřetele na zavinění (objektivní odpovědnost) založena na současném splnění tří předpokladů, jimiž jsou pochybení při výkonu advokacie, vznik škody a příčinná souvislost mezi nimi. Škodou je míněna majetková újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi. Podmínku, že výkon advokacie nebyl advokátem činěn řádně, je třeba posuzovat z hlediska § 16 ZoA. O vztah

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Remešová.

příčinné souvislosti se jedná, vznikla-li škoda následkem výkonu advokacie, tj. pokud by nebylo pochybení advokáta, mohl by klient právo úspěšně uplatnit. (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.11.2009, sp. zn. 25 Cdo 2992/2007). V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. 25 Cdo 886/2004 byl nepřímou zaujat názor, že při zkoumání podmínek odpovědnosti advokáta za škodu způsobenou v souvislosti s výkonem advokacie je soud povinen jako předběžnou otázku zkoumat, zda při řádném postupu advokáta by jeho klient se svým nárokem uspěl. Naproti tomu v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 25 Cdo 2213/2005, bylo zdůrazněno, že samotné pochybení advokáta neznamena automaticky vznik škody na straně klienta, který je samostatnou podmínkou odpovědnosti. Závěr o příčinné souvislosti mezi výkonem advokacie a vznikem škody lze učinit jen tehdy, pokud nebýt pochybení advokáta, mohl klient právo úspěšně uplatnit, tedy jen v případě, že toto právo skutečně existovalo. Proto je tedy třeba předběžně zkoumat, zda by při řádném postupu advokáta klient se svým nárokem u soudu uspěl (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2009, sp. zn. 25 Cdo 72/2009, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2533/2007, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2009 sp. zn. 25 Cdo 2992/2007).

9. Z citované judikatury vyšších soudů lze podle názoru odvolacího soudu *a contrario* dovodit i závěr o vztahu příčinné souvislosti mezi výkonem advokacie a vznikem škody na straně klienta tehdy, kdy nárok žalobce není dán, případně by úspěšné uplatnění tohoto práva bylo při rozumném očekávání průběhu sporu málo pravděpodobné a advokát přesto vede klienta do (předem prohraného) sporu. Advokát jako odborník je povinen jednat při zastupování klienta s odbornou péčí a to s takovou, která odpovídá odbornosti, k níž se přihlásil. Z obecných povinností advokáta, jak je normují zejména zákon o advokacii (§ 16 ZoA) a stavovské předpisy (§ 17 ZoA), plyne určitý základní standard, jenž je každý advokát povinen zachovávat. Převezme-li advokát výkon právní služby, nemůže se zavázat k nižšímu standardu. Není-li v daném případě schopen garantovat dodržení uvedeného standardu péče, nezbyvá mu, než poskytnutí právní služby odmítnout pro narušení důvěry mezi advokátem a klientem, jak předvidá § 18 odst. 1 ZoA. Advokát se tudíž nemůže za shora uvedené situace následně hájit tím, že nemůže (bez dalšího) odpovídat za procesní neúspěch svého klienta ve sporu, mohl-li tomuto nepříznivému procesnímu výsledku závčasou objektivně vzato předejít. Je proto v tomto případě dána i jeho odpovědnost za vzniklou škodu ve smyslu § 24 odst. 1 ZoA.
10. Žalovaný v rámci zastupování žalobce v posuzované věci poskytoval žalobci odborné rady, přičemž pochybení v tomto směru u něj bylo shledáno soudem prvního stupně ve skutečnosti, že jako advokát neupozornil žalobce na šestiměsíční prekluzivní lhůtu od převzetí věci, v níž je třeba vytknout vady prodané věci ve smyslu § 599 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ani za situace, kdy tuto námitku uplatnil původní žalovaný již ve vyjádření k žalobě z 6.3.2013.
11. Podle § 597 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen obč. zák.) *jestliže dodatečně vyjde najevo vada, na kterou prodávající kupujícího neupozornil, má kupující právo na přiměřenou slevu ze sjednané ceny odpovídající povaze a rozsahu vady; jde-li o vadu, která činí věc neupotřebitelnou, má též právo od smlouvy odstoupit.*
12. Podle § 599 odst. 1 obč. zák., *vady musí kupující uplatnit u prodávajícího bez zbytečného odkladu. Práva z odpovědnosti za vady se může kupující domáhat u soudu, jen jestliže vady vytkl nejpozději do šesti měsíců, jde-li o vady krmiv, do tří týdnů a jde-li o vady zvířat, do šesti týdnů po převzetí věci.*
13. Podle § 504 obč. zák. *nabyvatel může uplatňovat nárok z odpovědnosti za vady u soudu jen tehdy, vytkl-li vady bez zbytečného odkladu po té, kdy měl možnost věc prohlédnout. Nabyvatel může vadu vytknout nejpozději do šesti měsíců, pokud zákon nestanoví jinak. Nevytkne-li v této lhůtě vadu, právo zanikne.*
14. Jestliže žalovaný již ve fázi převzetí zastoupení žalobce, kdy mu žalobce vylíčil podstatu svého nároku, neupozornil žalobce (ať už z jakékoli příčiny) na potřebu náležitě prokázat otázku včasného vytknutí vady prodané věci, jakožto jednoho ze základních předpokladů pro uplatnění nároku z odpovědnosti za vady prodané věci u soudu, nevyžádal si potřebné informace Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Remesová.

k okolnostem vytknutí vady a spokojil se toliko se sdělením, že žalobce vytkl vady koupené věci prodávajícímu telefonicky, je třeba dovodit, že nepostupoval při výkonu advokacie s náležitou odbornou péčí a tudíž svědomitě ve smyslu § 16 odst. 2 ZoA. Při své předpokládané právní erudici mohl žalovaný rozumně očekávat, že žalovaný F.V. bude, pakliže dobrovolně nepřikročil k uspokojení nároku žalobce před podáním žaloby, tuto včasnost vytknutí vad za situace, kdy k písemnému uplatnění nároku žalobce z vad písemnou formou došlo až jeho přípisem ze dne 5.4.2012, zpochybňovat, což se také stalo v jeho vyjádření k žalobě ze dne 6.3.2013.

15. Nevedl-li žalovaný ani poté žalobce k odstranění uvedené překážky pro úspěšné uplatnění nároku a nepoučil žalobce náležitě o riziku ohrožujícím prokázání oprávněnosti nároku v řízení, ať už pro svou nedostatečnou znalost příslušné právní úpravy k podmínkám uplatnění nároků z vad prodané věci či pro nedostatek svědomitosti ve smyslu § 16 ZoA, nepostupoval jako advokát při výkonu advokacie řádně. Jestliže byla za této situace žaloba následně zamítnuta, je dána příčinná souvislost mezi uvedeným jednáním žalovaného v rozporu z citovaným ustanovením zákona o advokacii a vzniklou škodou odpovídající náhradě nákladů řízení původního žalovaného Františka V., jež musel žalobce jako procesně neúspěšná strana sporu následně vynaložit, jakož i odměně a náhradě nákladů, již musel žalobce žalovanému jako svému zástupci uhradit za zastoupení v řízení. Žalobce spoléhal na právní erudici žalovaného a předpokládal, že zastoupení žalovaným povede k úspěchu v jím vedeném původním sporu, což se nakonec nestalo. Je tudíž dána odpovědnost žalovaného za uvedenou škodu ve smyslu citovaného § 24 odst. 1 ZoA, neboť při řádném postupu advokáta by klient svůj nárok u soudu s největší pravděpodobností neuplatnil a nenesl by nepříznivé finanční následky vyplývající z jeho prohry.
16. Námitku žalovaného, že se soud prvního stupně nevypořádal s výpovědí žalobce v původním řízení, podle níž prodávajícímu V. na podzim 2011 telefonoval a vytkl u něho vady prodávané věci s tím, že žádal o slevu z kupní ceny, považuje odvolací soud za ryze účelovou procesní obranu, nezpůsobilou ničeho změnit na věcné správnosti skutkových a právních závěrů soudu prvního stupně.
17. Ačkoliv § 599 odst. 1 obč. zák., účinného do 31.12.2013, nestanovil pro vytčení vady prodané věci specifickou formu a tudíž mohl být tento právní úkon podle uvedené právní úpravy učiněn ve formě jakékoliv, nelze považovat ze strany žalovaného za dostatečně svědomitě a odborně pečlivé, jestliže za této situace spoléhal na značně omezenou důkazní sílu účastnického výsledku žalobce, kterým jediným v původním řízení prokazoval včasnost vytknutí vady prodané věci. Původní žalovaný tuto skutečnost v řízení opakovaně popřel (str. 6 rozsudku Okresního soudu Brno-venkov ze dne 24.10.2016, č. j. 7 C 207/2012-192), nebylo tudíž možné tvrzení žalobce o včasném vytknutí vad, podpořené toliko jeho účastnickou výpovědí, považovat za prokázané.
18. Ostatně i právnické veřejnosti běžně dostupná komentářová literatura k zákonu č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, doporučuje pro vytknutí vady, právě z důvodů případné důkazní nouze při uplatnění nároku u soudu, písemnou formu tohoto právního úkonu. Výklad uvedeného ustanovení, který je třeba činit též ve vazbě na výklad obecného ustanovení § 504 obč. zák. k vytknutí vady závazku, přitom nečiní v právní praxi obtíže (srov. Škárová a kol.: Občanský zákoník II, C.H. Beck., druhé vydání, komentář k § 504 – vytčení vady, druhé vydání, Praha 2009, s. 1520).
19. V této souvislosti lze přisvědčit námitce žalobce, že podstata pochybení žalovaného v původním řízení nespočívala v otázce unesení či neunesení důkazního břemene ohledně tvrzení žalobce o včasnosti vytknutí vad, nýbrž v jeho nesprávném pochopení textu zákona č. 40/1964 Sb. o počátku běhu prekluzivní lhůty v případě uplatnění nároků z odpovědnosti za vady prodané věci. Správné posouzení této právní otázky bylo ostatně v původním řízení náležitě vysvětleno i v odůvodnění usnesení odvolacího Krajského soudu v Brně ze dne 24.2.2016, č.j. 49 Co 160/2015-119, jímž byl původní rozsudek Okresního soudu Brno-venkov ze dne 16.1.2015, č.j. 7 C 207/2012-93, zrušen. Od počátku chybný právní výklad ze strany žalovaného je jednoznačně

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Remešová.

patrný z jeho podání, na něž žalobce ve vyjádření k odvolání odkazuje, tj. z písemné repliky k vyjádření žalovaného k žalobě z 22.4.2013 (č. l. 32 spisu), sdělení právně významných skutečností z 23.8.2013 (č. l. 34 spisu) a stanoviska z 6.11.2013 (č. l. 40), v nichž žalobce prostřednictvím svého právního zástupce (nyní žalovaného) podává svůj vlastní právní názor na počátek běhu šestiměsíční prekluzivní lhůty k vytknutí vad prodané věci dle § 599 obč. zák., jenž v případě skrytých vad (§ 597 odst. 1 obč. zák.) namísto k okamžiku převzetí prodané věci vyplývající z § 599 obč. zák. (nesprávně) vztahuje k okamžiku, kdy se kupující o této skryté vadě dozví.

20. V návaznosti na uvedené tudíž nemůže být shledána důvodnou ani odvolací námitka žalovaného, že žalobce oproti závěru soudu prvního stupně upozornil na právní úpravu § 599 zákona č. 40/1964 Sb. Žalovaný sice mohl žalobce na existenci tohoto ustanovení obecně upozornit, neučinil tak ovšem s náležitou odbornou znalostí a péčí ve vztahu k vazbě tohoto ustanovení na § 597 a § 504 obč. zák. Lze předpokládat, že žalobce by původní spor od počátku nevedl, případně by v něm dále po vyjádření žalovaného V. k žalobě nepokračoval, kdyby měl o riziku prekluze svého nároku od žalovaného náležitou informaci.
21. Taktéž odkaz na vyjádření pojišťovny žalovaného, jež odmítla vstoupit do předmětného řízení jako vedlejší účastník z důvodu, že považuje nárok žalobce za zcela nedůvodný, je z hlediska posouzení nároku žalobce v tomto řízení bez právního významu, kdy uvedený subjekt není orgánem, jehož právní posouzení nároku žalobce by bylo pro nalézací soud jakkoliv závazným.
22. Na základě všech těchto skutečností proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný v napadeném výroku pod bodem I. potvrdil (§ 219 o.s.ř.), když se s jeho skutkovými a právními závěry v plném rozsahu ztotožnil. V souvislosti s potvrzením rozhodnutí soudu prvního stupně ve výroku I. ve věci samé odvolací soud současně potvrdil jako věcně správný i další odvoláním napadený navazující výrok III. týkající se nákladů řízení žalobce před soudem prvního stupně.
23. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení se opírá o ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst.1 o.s.ř. a vychází ze skutečnosti, že žalovaný nebyl v odvolacím řízení úspěšný a úspěšnému žalobci vznikly náklady za právní zastoupení advokátem, a to odměna za vyjádření k odvolání žalovaného a účast u odvolacího jednání, tedy za dva úkony právní služby dle vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění (dále jen: „vyhláška“) v částce 18 440 Kč, přičemž sazba mimosmluvní odměny dle § 7 vyhlášky činí částku 9 220 Kč. K uvedené odměně přísluší 2 x 300 Kč paušální náhrada hotových výdajů ve smyslu § 13 odst. 3 vyhlášky. Celkem tedy jde o částku 19 040 Kč. To vše dále zvýšeno o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. o částku 3 998,40 Kč, když zástupce žalobce prokázal, že je plátcem této daně. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci zaplatit na náhradě nákladů odvolacího řízení částku ve výši 23 038,40 Kč, kterou je povinen uhradit do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky ve lhůtě do dvou měsíců od doručení rozhodnutí u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Brno 29. září 2021

JUDr. Věra Skalická v. r.
předsedkyně senátu